

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag spreekt Jezus
over het geloof als van een mosterdzaadje.
Ik weet niet of u wel eens een mosterdzaadje hebt gezien?
Maar het is zo klein als die piepkleine zwarte pikkeltjes
op een maanzaadbroodje.
U weet wel die hele kleine zwarte pikkeltjes
op zo'n maanzaadbroodje.
Nou, zo ziet mosterdzaad eruit.
En nu zegt Jezus dus:
'Ons geloof hoeft niet groter te zijn
dan zo'n piepklein mosterdzaadje.'

Ik moest even aan het volgende denken:
Een viool in de handen van een violist.
De viool zelf kan geen muziek maken.
Hoe mooi die viool ook is.
Zelfs een Stradivarius viool
kan op zichzelf geen muziek maken.
Maar een viool komt alleen tot klinken
in de handen van een violist.

Zo is het ook met ons geloof.
Wij mogen als het ware
een instrument zijn in Gods hand.
Hij wil ons bespelen als zijn geliefd instrument.
En wij, wij hoeven niet meer te doen
dan ons te laten opnemen in zijn handen.
Daarom hoeft ons geloof ook niet groter te zijn
dan zo'n piepklein mosterdzaadje!
Het gaat immers om de violist
en niet om de viool.

Begrijpt u nu dat de vraag van de leerlingen
om een groot geloof,
eigenlijk niet helemaal correct was.

Zij wilden zelf een nog beter instrument worden.
Maar daar gaat het dus eigenlijk niet om!

Kunt u zich voorstellen dat
na een mooi vioolconcert
het publiek zou applaudisseren
voor de viool?
En niet voor de violist?
Het zou de omgekeerde wereld zijn.
Nee, het publiek applaudisseert voor de violist.
En daarna zullen ze misschien uit belangstelling ook vragen:
'Op welke viool speelde u?'
Maar allereerst gaat het natuurlijk om de violist zelf.

En zo sluit Jezus het evangelie van vandaag af
met de woorden:
'Jullie zijn maar gewone knechten.
Jullie hebben alleen maar gedaan
wat jullie opgedragen werd.
Jullie hebben alleen maar jullie plicht gedaan.'
'Maar Ik ben de violist
en jullie zijn 'maar' de viool!'

En toch kennen wij allemaal wel dat verlangen
naar een groter geloof.
We zouden toch allemaal ook wel eens
als een 'god' willen zijn,
met een groot geloof, sterk en machtig!
Als ik 'god' mocht zijn,
nou, dan wist ik het wel!
Dan zouden we iedere dag mooi weer hebben!
Maar ik denk dat de boeren
daar toch niet zo blij mee zouden zijn.
En als ik 'god' zou mogen zijn
dan zou iedereen gezond zijn,
niemand meer ziek!

Maar ik denk dat het goed is dat,
als iemand een keer te veel gedronken heeft,
hij de volgende dag een 'kater' heeft.
Zo moeten wij leren om geen roofoverval
op ons eigen lichaam te plegen!
En als ik 'god' mocht zijn,
zou niemand meer straf krijgen.
Maar ik denk dat er dan wel heel wat
vervelende, verwende kindertjes van school af zouden komen!

Toch zie je dit helaas wel bij grote regeringsleiders,
die soms denken dat zij zelf 'god' zijn.
Na de Tweede Wereldoorlog dachten we:
'Nou hebben we ons lesje wel geleerd!
Dit mag nooit meer gebeuren!'
En toch zie je het weer om je heen gebeuren.
Maar nogmaals, de mens is niet geroepen om 'god' te zijn.
We mogen een viool zijn
in Gods handen.
Dat is onze hoogste roeping.
Maar geen 'god'.

Maar hoe komt het dan
dat we van sommige mensen toch zeggen:
'Wat zijn dat grote gelovigen,
wat hebben die een 'groot' geloof?'
Pater Pio, pastoor van Ars, de heilige Franciscus!
Maar weet u wat mij opgevallen is:
Dat deze zogenaamde 'grote' gelovigen
vaak juist heel bescheiden waren in hun geloof.
Zij pochten niet op hun grote geloof,
maar zij pochten juist op de grootheid van God.

Corrie te Boom, een bekende gelovige uit Haarlem,
die ook een aantal boeken heeft geschreven,
zei het zo:
Als mensen haar vroegen:
Hoe komt u toch aan zo'n groot geloof?

Dan antwoordde zij altijd:
'Ik heb helemaal geen groot geloof,
maar ik geloof wel in een hele grote God.'
Nou, daar gaat het om!

En zij vergeleek haar eenvoudige, kleine geloof,
vaak met een kind,
dat zijn kleine handje legt in de grote handen
van God zijn Vader.
Ziet u het voor zich:
Zo'n klein kind dat zijn handje legt
in de grote hand van zijn vader?
Dat is ons geloof.
Klein en soms ook wat angstig,
misschien wel met trillende en bevende handen.
Maar we leggen die handen wel
in de grote en machtige handen
van onze algoede God!
Geloof als een mosterdzaadje.
Meer hoeft het niet te zijn.
Meer mag het zelfs niet zijn!
Want als het goed is zijn we allemaal
maar gewone knechtjes van onze grote God!
Het gaat om de violist en niet om de viool.
En hoe mooi een viool ook kan zijn,
zonder violist komt er toch geen geluid uit!